

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt II. Qoumodo eædem Apparitiones sub peregrinis formis, faciant ad
bonos & Christianos mores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

quarti gradus; non quidem secundum se, sed ex prouidentia Dei, qui Angelorum ministerio illud effecit vltro, ad veræ Religionis, & articulorum de SS. Eucharistiâ confirmationem; huncque sensum fidelium, per tot secula maximis prodigiis & miraculis aluit; & hucusque in piorum mentibus conseruauit Qui fide Christi Sacramentaliter præsentis, innumera à Deo beneficia postulârunt, neque ab alio quàm à Christo, in Sacrà illâ hostiâ perdurante, se accepisse credunt. Hos autem in re, diuinam gloriam vel maximè concernente, falli ac deludi, diuinæ prouidentia, & bonitati, vti existimamus, plurimum repugnat.

CAPVT II.

Quomodo eadem Apparitiones sub peregrinis formis, faciant ad bonos & Christianos mores.

<i>Docent non abutendum Sacramento Eucharistiâ;</i>	<i>Sacrilegia cauenda, ut qua Deum habeant vltorem;</i>
<i>Non cum conscientia peccati illud accipiendum;</i>	<i>Magnam vim esse orationis; Placere Deo renuntiationem mundi;</i>
<i>Nullâ irreuerentiâ accipiendum;</i>	<i>di;</i>
<i>Suum illi honorem deferendum;</i>	<i>Deo nihil esse occultum. &c.</i>

I.

Vemadmodum dictum est præcedenti capite, fidei negotium miris, insolitis, & prodigiosis rebus agi, incrementa sumere; conseruari, confirmari; ita dubium

Q 2

non

non est, easdem ad morum facere compositionem, & vitam Christianam piè, feliciterque transigendam.

1. Exempla huius, suppeditat & vetus, & nouum, Testamentum. Heliodorus sacrilegus Dei contemptor, & templorum profanator, postquam ab inuiso equite, aliisque duobus ignotis iuuenibus, egregiè verberibus fuit exceptus, testabatur, vt loquitur, 2. Macchab. liber c. 3. omnibus operâ Dei magna, censebátque, si quis secundò à rege Antiocho mitteretur, hostem ipsius Hierosolymam mittendum, fore vt egregiè flagellatum reciperet. Et apud Lucam, nouo prodigiosoque genere, existimabat diues Epulo, fratres suos ad pœnitentiam adducendos. Si quis, inquit, ex mortuis resurrexerit, credent.

3. Et virtutem obedientiæ, per insolitas inusitatâsque res atque miracula, intellexerunt Maurus S. Benedicti discipulus; alius quidam ille, quando lacum ingressus est mandato superioris, & non mersus, teste B. Greg. 1. 2. Dialog. c. 7. hic quando à superiore iussus, lænam ad se adducere illam cepit, atque adduxit. In vitis Patrum, 2. p. l. de Obedientiâ.

4. Et quid in sanctos blasphemum sit, simili argumentorum genere, id est insolito atque prodigioso, facile est docere, vt & in aliis rebus pluribus. Vt omnino crediderim, res insolitas atque miracula, quæque diuinitus immittuntur, valere ad fidem non solum suscipiendam, atque confirmandam, verum etiam ad mores informandos. Hoc est docere, & quanto studio bona sint complectenda, & quanto conatu, à malis atq; peccatis declinandum.

5. An quoque insolitæ nostræ Apparitiones Christi,
sub

sub speciebus peregrinis in Eucharistiæ Sacramento, hic aliquid possunt? Possunt plurimum. Nam & olim profuerunt illis, quibus acciderunt; & iam profunt nobis, qui factas memoriâ repetimus, easdemque diligentius inspiciamus; quam etiam ob causam, Deo autore illas perfectas esse, non dubitamus.

6. Profuerunt autem olim, iamque adhuc profunt solâ sui recordatione, ad plurima, de quibus homines utiliter Deus vult esse admonitos. Quæ partim in malorum, consistunt fugâ, partim in exercitio Christianarum virtutum, quorum aliqua referemus.

7. Primum ergo fit non abutendum esse SS. Eucharistiæ Sacramento; neque illud in profanos atque impios usus conuertendum. An non hoc præclare, & clarè insinuat hostia, quæ in aluearium coniecta, mutata est in faciem pueri? de quâ p. 1. c. 1. n. 3. Altera item, quæ mediâ sui parte, carnem retulit, alterâ parte panis speciem retinente? de quâ ibid. n. 14. Et tertia, quæ in prunas coniecta sanguine fluxit, verâque caro est visa, de quâ, ib. n. 16.

8. Secundum est, cauendum esse, ne cum conscientia peccati mortalis, Eucharistia accipiatur. Huius quidem seriò grauitérque, nos admonet S. Paulus; magnitudinémque peccati demonstrat, & ex subsequentibus pœnis, & ex dignitate Sacramenti. Sed non minùs apertè ostendunt hoc, prodigiosæ hæ Apparitiones iis factæ, qui Sacramenta indignè accipere voluerunt. Qualis fuit inter alios Sacerdos impuræ vitæ, cuius mentio fit in vitâ Hugonis Linconiensis; qui fractâ à se in Missæ sacrificio hostiâ, sanguinem vidit defluere. Quid enim homo, alio-

Q 3

qui

qui de Catholicâ religione bene sentiens, aliud potuit suspicari, quàm prodigio hoc temerariam suam audaciam damnari, & admoneri se, sancta sanctè tractanda esse?

9. Tertium est, curandum esse seriò, ne post accepta & sumpta Sacramenta, Eucharistiæ vlla fiat irreuerentia. Hanc rationem puto valuisse in Apparitione, quâ puer est visus Colonia; postquam vt refertur, quidam post Sacramenti sumptionem, mox ad profanos cibos est conuersus, atque ita se infarciuit, vt per vomitum Sacramentum reddere fuerit coactus.

10. Quartum potest esse, reuerenter Sacramentum esse conseruandum, nec permittendum, vt ipsi suus desit honor, sed maximè, ne sordidè tractetur & habeatur. An non huius debuit admonere hostia Duacensis, quæ in terram ceciderat; & inde primùm Angelorum manibus in altari reposita, deinde mox retulit faciem speciosissimi infantis? Eiusdem admonent suâ præsentia Angeli, quos altaris sacrificio adorabundos adstitisse, testatur B. Chrysofost. l. 6. de Sacerdotio. Eius hæc est oratio. Ego commemorantem olim quendam audiui, cum diceret senem, quendam admirabilem virum, ac cui reuelationum mysteria multa, fuissent diuinitus detecta, sibi narrasse, se tali visione à Deo dignum olim habitum esse; ac per illud tempus (sacrificij intellige,) de repente angelorum multitudinem conspexisse, fulgentibus vestibus indutorum, altare ipsum circumdantium, denique sic capite inclinatorum; vt si quis milites præsentem rege stantes videat. Ità B. Chrysofost.

11. Quintum est, Deum vindicem seuerum esse sacri

facrilegorum; ideoque omnibus modis sacrilegia, & quidquid ad contemptum diuini nominis facit, declinandum esse. Docent hoc Apparitiones, quæ sacrilegis Iudæis in Eucharistiam sacratissimam barbarico furore debacchantibus, magnâ cum ipsorum confusione sunt factæ, quas nos recensuimus, p. I. c. I. n. 10. 11. 12. 13. Facit & huc, quod Optat. Millevit. de Donatistis refert, qui à canibus dilacerati sunt, quibus impiè sacram hostiam obiecerant. Vide Bredenbachium, l. 1. collat. & Optat. l. 2. contra Parmen.

12. His accedit, quod hinc etiam colligi possit, quanta sit vis atque præstantia orationis, eius videlicet, quæ cum studio proximi salutem promouendi, est cõiuncta. Quamuis enim hæc etiam cognoscantur ex aliis rebus naturæ vires superantibus, quæ oratione ad Deum factâ obtentæ sunt: eius tamen in his Apparitionibus argumentum dari, docet oratio B. Gregorij, vota sua coniungentis cum votis populi. Nam illius, populique precibus hostia creditur in carnem conuersa; deinde rursus repetitâ oratione rediisse in pristinam formam. Vide p. I. c. I.

13. Accedit & illud, quod magnum sint argumentum, egregièque doceant, rem esse præclaram, Deoque grauissimam, abdicatis negotiis & curis secularibus, totum se diuinis seruitiis mancipare. Itaque facilè Apparitionis Sacramentalis capax, & particeps fuit Plegilus, qui ab ineunte ætate diuinis legibus imbutus, & propter amorem Dei omnia relinquens quemadmodum vnum quæsiuit Christum, ita Christum meruit in Sacramento, sub pueri formâ videre. De hoc quoque, l. c. n. 8.

14. Atque

14. Atque omnia hæc, Deo in his Apparitionibus potuerunt esse proposita. Omitto, quod eadem mortales moneant, Deo nihil occultum, & videre ipsum non opera nostra tantum, sed internas quoque cogitationes, latentisque in recessibus animarum maculas, & fordes peccatorum. Rursus summam Dei docere bonitatem, atque clementiam, qui tam efficacibus rationibus indignos mortales, ad saniora consilia, cogitationesque reuocat. Rursus demonstrare, eundem non impotentem esse, quamuis etiam sæpe grauissima mortalium peccata dissimulet, & se de inimicis facile, si vellet, posset vindicare. Hæc hisque similia omitto, quæ quiuis haud difficulter hinc potest intelligere.

CAPVT III.

*Quod, & quomodo ad consolationem piorum,
& Christi amantium, faciant Apparitiones
Sacramentales, sub peregrinâ
specie.*

<i>Facere, dubium esse non potest.</i>	<i>Non datur piis hæc ratione, causa</i>
<i>Quia in quibusdam non potuit aliud propositum Deo fuisse.</i>	<i>superbiendi.</i>
<i>Idem insinuant diuina promissiones;</i>	<i>Quin potius hinc proficiant in gratitudine;</i>
<i>Idem modus agendi Dei, cum improbis;</i>	<i>In studio Christianarum virtutum;</i>
<i>Idem reuelationes piis facta;</i>	<i>Deumque sibi nouis rationibus denunciant.</i>

I. Pro